

tim la desgracia, també nosaltres trovarém de menos á la tendre espiga que segá la dalla de la mort.

Y mentres tothom se 'n tornava, hi arribava ab precipitat caminar tot suat d'angoixa, un jove com de divuyt anys.

Al véurerlo exclamá un, ¡pobret tant que l'estimava!

Aquesta paraula expressaba un misteri; el tó ab que la pronunciá un greu sentiment.

Tot ho vaig entendre; aquell jove era l'aymant de la que veniam d'ep-
terrorar.

En arribant á la ciutat dels morts, llessá un crit llastimós y tirantse sobre el bagul, abrassantlo fortament y regantlo ab llágrimes amargues cridava: ¡jo 't vull veurer per última vegada..... encar t'estimo més que may, Sumpta... per resucitarte donaría alegrement ma vida!

¡Morta! ¡morta l'esperansa que era ma sava, morta l'alegria que ta presencia 'm donava, tot mor per mí!

¡Ab Deu siau felisses ilusions que 'n jorns de benhauransa alegraren ma imaginació!

¡Ab Deu siau festívolos jochs que ab tú repartía en ma daurada y riallera infantesa!

¡Ab Deu siguis amor meu, llum hermosa de mon pervindre!

.....

Avans d'anarsen, posat dret al costat de la mortalla de l'aymada y com per darli l'últim adeu digué: ton cos ha mort pero ton recort no morirá may per mí; ta imatge xamosa, les dolces hores passades prop teu sentint de tos llavis promeses que m'obrian un paradís y l'amor que t'he portat sempre, no morirán may, viurán tots els dies de ma vida en mon pensament, fresch com les matinades d'Abril.

Felis, sense tú no ho seré may, per-

que tú y solsament tú ets estat sempre ma felicitat!

Ab tú pensaré eternament, prop del teu fossar hi plantaré un roser que creixerá ufanós regat ab el meu plor, besaré ses flors que farán la flayra més agradable que totes les flors ple-
gades..... dins de mon cor t'hi alsaré un altar y serán ses flors les sempre-
vives.

.....
.....
.....

Un jove inmóvil com una estatua, barret en má, murmurava algunes paraules; resava y en aquell reso hi concentrava tota la meditació; de sos ulls flexats sempre allí mateix ne sortian dues llágrimes.....

Estava ben sol, al seu costat tot era trist, fins el dia que feya.

Les bromes ho cubrián tot, de tant en tant comensava á caurer alguna gota; de les montanyes ne baixava una espesa boyra que portava pluja, anantles tapant y envolcallantho tot... tot menos uns fantasmes que 's veyan allá lluny..... molt lluny posats en contacte ab la nuvolada.....

Eran els xipres del cementiri, guardians de la mort que alsavan altívols son brancatje, guardavan avars l'aymada d'aquell jovincel, que pert ab ab ella l'amor.... l'afecte més sagrat de l'ànima.

LLUIS TORRAS.

SECCIÓ COMARCAL.

SANT ESTEVE DE BAS. 7 de Novembre.

Per aquí les cullites están acabades habent sigut bones y abundants, ara tothom está enfeynat en les sembres aprofitant els hermosos dies que fan.